

Symbol 11. Skalded text eller frakting indbinding
Dansk 1832

Den 11. Hon tystnar, och Riddarn, Som bruden
efallt, Lär hielmen från hufvudet falla; Men
huden! hvilken syna! Hwad förfärlig gestalt! Hwad
ed måla hånna, Som rår öfver allt! En döds
alle wifas för alla!

12. Och opp sprungo alla med skräckfulla
opp, Och fasa och wämjelse kände. Af rysliga
kastar en slingrande hop Kröp ut och kröp in ge-
om rinningsens grop, När spöket till bruden sig
vände:

13. "Se opp, kån Alfonso!" Zwar wälnadens
ud "Förräderiska mins dina eder! Ditt högmö-
n falskhet, dem straffar nu Gud! Min wälnad
es dig, i din brudliga skrud, Nu sitter och for-
ar tillbaka sin Brud, Och rycker i grafwen
g neder.

14. Sin arm kring den hånna nu lindade
an; Förgäfwes des jemmer man hörde! Och
er med sitt rof, genom jorden förswan. Ej när
onsin åter man Imogene fann, Ej spöket som
anne bortförde.

15. Snart dödde Baronen och allse'n hans
flott, Seätt öde i längliga tider; Ty sagorna
ga, att Imogines lott, Er der att till ewiga
ruff för sitt brott, Begärta det öde hon lider.

16. Hwärt är fyra gånger hon syns der igen,
är midnatten spånt sina wingar; Med bröllops-
bit skrud hon då wifas sig än, Och skrifer när
enrangel-Riddarn i den, Kring dånande golf
ne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med rysliga skrål,
om blod utur dödsfallar dricka, Och stöta till-
da hwar sin multnade bål, Och tjuta: Alfonso
i tappre, din skål! Och skål för din trolösa
iska!

Den 11. Hon tystnar, och Riddarn, Som bruden
efallt, Lär hielmen från hufvudet falla; Men
huden! hvilken syna! Hwad förfärlig gestalt! Hwad
ed måla hånna, Som rår öfver allt! En döds
alle wifas för alla!

12. Och opp sprungo alla med skräckfulla
opp, Och fasa och wämjelse kände. Af rysliga
kastar en slingrande hop Kröp ut och kröp in ge-
om rinningsens grop, När spöket till bruden sig
vände:

13. "Se opp, kån Alfonso!" Zwar wälnadens
ud "Förräderiska mins dina eder! Ditt högmö-
n falskhet, dem straffar nu Gud! Min wälnad
es dig, i din brudliga skrud, Nu sitter och for-
ar tillbaka sin Brud, Och rycker i grafwen
g neder.

14. Sin arm kring den hånna nu lindade
an; Förgäfwes des jemmer man hörde! Och
er med sitt rof, genom jorden förswan. Ej när
onsin åter man Imogene fann, Ej spöket som
anne bortförde.

15. Snart dödde Baronen och allse'n hans
flott, Seätt öde i längliga tider; Ty sagorna
ga, att Imogines lott, Er der att till ewiga
ruff för sitt brott, Begärta det öde hon lider.

16. Hwärt är fyra gånger hon syns der igen,
är midnatten spånt sina wingar; Med bröllops-
bit skrud hon då wifas sig än, Och skrifer när
enrangel-Riddarn i den, Kring dånande golf
ne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med rysliga skrål,
om blod utur dödsfallar dricka, Och stöta till-
da hwar sin multnade bål, Och tjuta: Alfonso
i tappre, din skål! Och skål för din trolösa
iska!

Den 11. Hon tystnar, och Riddarn, Som bruden
efallt, Lär hielmen från hufvudet falla; Men
huden! hvilken syna! Hwad förfärlig gestalt! Hwad
ed måla hånna, Som rår öfver allt! En döds
alle wifas för alla!

Den 11. Hon tystnar, och Riddarn, Som bruden
efallt, Lär hielmen från hufvudet falla; Men
huden! hvilken syna! Hwad förfärlig gestalt! Hwad
ed måla hånna, Som rår öfver allt! En döds
alle wifas för alla!

GS 1067

Trenne nya och wackra

Sisor,

Den Första:

Mig lyfter till att sjunga, fast jag än
fången är ic.

Den Andra:

Den stackars Nelli satt och gret ic.

Den Tredje:

En Krigsman så bälh och en Frö-
ken så grann, ic.

Delunna sjungas under sina behagliga Melodier.

Morfeldping, 1832. Ab. Fr. Maas & Cph.

16. Den heliga Jungfrun till mittne jag tar,
 lefwer du, döer du, min hand, mina dar,
 dig, eller ingen tillhöra.
 4. "Din nansin begärets och säsängans bud
 Mig från min Alongo förleder, Mitt högmot
 min salighet, dem straffe då Gud! Din wäldna
 hos mig i min brudliga skrud, Då sätte sig, for
 dre tillbaka sin brud, Och rycke i grafwen mi
 neder!"
 5. Den tappre sig slet från den sköna m
 gråt, Och drog till de heliga landen; Men Ena
 ärets tider solit solhwarfmet åt, Så kom en Be
 ron, uti glänsande ståt, Och böd åt Imogine
 handen.
 6. Hans skänker, hans guld, hans förl
 dande stic, Snart komma dess eder att wack!
 Han störde dess hjerna, han tjuste dess blick,
 flygtiga hjerta i snaran han fick, Och snart tår
 des brölloppets tackla.
 7. Och nu hade Presten wälsignat wårt po
 Re'n dracks ur det guldpryddas hornet, Och båd
 det sitt öfwerflöd swigande bar, Och löjen o
 skämt gäfwon lif åt en hwar, När tollslaget de
 nar från tornet.
 8. Då, hos Imogine, Först med håpn
 blef spord En främmand sitta obuden. Drörl
 han satt, utan lif, utan ord, Hans ögon ej wå
 des kring gäster och bord, Han hade dem spå
 da på bruden.
 9. Hans hjälmhatt war sluten, gigan
 dess längd, Hans rustning war svartgrå, se
 jorden. All fröjd wid hans syn, är ur högtit
 trängd, Och blå brinner lågan från lamporn
 mängd och Hundarna fly under borden.
 10. Med tystnad och rysning en hwar i
 nom ser. Af sträck sitta gästerna stela. Till s
 fader bruden med bårman: "jag ber: Fäll, tai
 re Herr Riddare! Stormhatten ner, Och wi
 des wälsågnaden dela!"

17. Den heliga Jungfrun till mittne jag tar,
 lefwer du, döer du, min hand, mina dar,
 dig, eller ingen tillhöra.
 4. "Din nansin begärets och säsängans bud
 Mig från min Alongo förleder, Mitt högmot
 min salighet, dem straffe då Gud! Din wäldna
 hos mig i min brudliga skrud, Då sätte sig, for
 dre tillbaka sin brud, Och rycke i grafwen mi
 neder!"
 5. Den tappre sig slet från den sköna m
 gråt, Och drog till de heliga landen; Men Ena
 ärets tider solit solhwarfmet åt, Så kom en Be
 ron, uti glänsande ståt, Och böd åt Imogine
 handen.
 6. Hans skänker, hans guld, hans förl
 dande stic, Snart komma dess eder att wack!
 Han störde dess hjerna, han tjuste dess blick,
 flygtiga hjerta i snaran han fick, Och snart tår
 des brölloppets tackla.
 7. Och nu hade Presten wälsignat wårt po
 Re'n dracks ur det guldpryddas hornet, Och båd
 det sitt öfwerflöd swigande bar, Och löjen o
 skämt gäfwon lif åt en hwar, När tollslaget de
 nar från tornet.
 8. Då, hos Imogine, Först med håpn
 blef spord En främmand sitta obuden. Drörl
 han satt, utan lif, utan ord, Hans ögon ej wå
 des kring gäster och bord, Han hade dem spå
 da på bruden.
 9. Hans hjälmhatt war sluten, gigan
 dess längd, Hans rustning war svartgrå, se
 jorden. All fröjd wid hans syn, är ur högtit
 trängd, Och blå brinner lågan från lamporn
 mängd och Hundarna fly under borden.
 10. Med tystnad och rysning en hwar i
 nom ser. Af sträck sitta gästerna stela. Till s
 fader bruden med bårman: "jag ber: Fäll, tai
 re Herr Riddare! Stormhatten ner, Och wi
 des wälsågnaden dela!"

Den första:

Den första:

1. Mig lyfter till att sjunga, fast jag än fången
 är Med mun också med tunga, fast det bedröfligt
 är: När jag på hemma tänker, Min wån och sy
 skon, lär, Mitt hjerta då wist ångslas och myc
 ket sorgset är.
 2. O store Gud och Herre och himmelens Mo
 nark Si neder ifrån höjden på denna syndamark;
 si till oss usle fångar, som här i Norrige gå
 denna sommar långa och hafwa stor åtra.
 3. Den dagen wi ej glömma, då wi från
 gränsen drog Och in i Norrige gingo, det war ett
 fastigt tag, April den 25 det war en heter dag Och
 frut och kulor blänkte Och många soljeslag.
 4. Den dagen blef mång' ånkor och faderlösa
 barn Så wål af Swenske som Norrste mån der
 stupat mången man Och uti blod nedförlade
 och i moras bleferade, med de döde framförde måns
 get laf.
 5. När dagen war framliden och slaget war
 förbi Wi som då war i lifwet måst då till fäns
 gar bli Och med stor wakt marchera till Åsnäs
 kyrka fram Der blef wi inkwarterad' att hwila
 alla man.
 6. Om morgon när wi wakenad' misnöjde hwar
 se man Kamrater wi då saknade, Som war i döds
 sens hamn Utanför kyrkomuren upkastas på en full
 alla som war i turen, de singo der sin mull.
 7. Derpå wi kommenderas och ställes på pa
 rad Med wakt till fot också till häst och det båd'

1. Mig lyfter till att sjunga, fast jag än fången
 är Med mun också med tunga, fast det bedröfligt
 är: När jag på hemma tänker, Min wån och sy
 skon, lär, Mitt hjerta då wist ångslas och myc
 ket sorgset är.
 2. O store Gud och Herre och himmelens Mo
 nark Si neder ifrån höjden på denna syndamark;
 si till oss usle fångar, som här i Norrige gå
 denna sommar långa och hafwa stor åtra.
 3. Den dagen wi ej glömma, då wi från
 gränsen drog Och in i Norrige gingo, det war ett
 fastigt tag, April den 25 det war en heter dag Och
 frut och kulor blänkte Och många soljeslag.
 4. Den dagen blef mång' ånkor och faderlösa
 barn Så wål af Swenske som Norrste mån der
 stupat mången man Och uti blod nedförlade
 och i moras bleferade, med de döde framförde måns
 get laf.
 5. När dagen war framliden och slaget war
 förbi Wi som då war i lifwet måst då till fäns
 gar bli Och med stor wakt marchera till Åsnäs
 kyrka fram Der blef wi inkwarterad' att hwila
 alla man.
 6. Om morgon när wi wakenad' misnöjde hwar
 se man Kamrater wi då saknade, Som war i döds
 sens hamn Utanför kyrkomuren upkastas på en full
 alla som war i turen, de singo der sin mull.
 7. Derpå wi kommenderas och ställes på pa
 rad Med wakt till fot också till häst och det båd'